

De svenske tropper i felttoget, efteråret 1813 og slaget ved Roßlau

Indledning

Denne artikel er baseret på en tysksproget artikel om slaget ved Roßlau, skrevet af Uwe Wild og fundet på Companie d'elites hjemmeside <http://www.compagnie-d-elite.de>

Når jeg har valgt at bearbejde og bringe artiklen, så bunder det dels i en interesse for de svenske tropper fra Nordarmeen og deres indsats i kampene i 1813, dels at artiklen omhandler en lidet kendt operation, hvor svenskerne for en gangs skyld var involveret med større enheder.

De svenske styrker

Svenskerne bidrog til Nordarmeen med et korps (Stedingk) og en brigade (Bergenstråle) i den Svensk-Mecklenburgske division i korps Wallmoden.

Svensk gardekavallerist

Udsnit af planche af Moritz Ruhl

Korps Stedingk

ifølge Quistorp - Geschichte der Nordarmee

1. division Skjöldebrand

1. brigade Schultzenheim

Svea Livgarderegiment 1 BTN

2. Livgarderegiment 1 BTN

Grenaderer fra Livbrigaden 1 BTN

Livgrenaderregimentet 2 BTN Dronningens
regiment 1 BTN

2. brigade Reuterskjöld

Infanteriregimentet Upland 2 BTN

Infanteriregimentet Södermanland 3 BTN

Infanteriregimentet Nordra Skånska 1 BTN

Pommerske legion til fods 1 KMP

Kavaleri

Livgardedragonregimentet til hest 5 ESK

Smålandske Dragonregiment 6 ESK

Pommerske legion til hest ½ ESK

Artilleri

2 kørende BTR (6pd), Götha regiment

2. division Sandels

3. brigade Brändström

Infanteriregimentet Västgöta 2 BTN

Infanteriregimentet Westmanland 3 BTN

Infanteriregimentet Nerike 2 BTN

4. brigade Posse

Infanteriregimentet Skaraborg 3 BTN

Infanteriregimentet Elfsborg 3 BTN

Feltjægerregimentet Wärrmland 1 BTN

6. brigade Boije

Infanteriregimentet Kronoborg 3 BTN

Infanteriregimentet Kalmar 3 BTN

Infanteriregimentet Engelbrecht 1 BTN

Kavaleri

Livregimentsbrigadens Kyrasserer 4 ESK

Skånska Husarregiment 6 ESK

Mörnerske Husarregiment 5 ESK

Artilleri

3 BTR (6pd), Wendes regiment

Reserverartilleri

1 BTR (12pd), Wendes regiment

1 kørende BTR (6pd), Svea regiment

Ved korps Wallmoden

ifølge Quistorp - Geschichte der Nordarmee

5. brigade Bergenstråle

- Infanteriregimentet Jönköping 3 BTN
- Infanteriregimentet Södra Skånska 1 BTN
- Konungens Hvervade Infanteriregiment 1 BTN
- Smålandske grenaderbataljon 1 BTN
- Skånska Karabinier Regiment 4 ESK
- Mörnerske Husarregiment 1 ESK
- 2 BTR (6pd)

Som det ses; en ikke ubetydelig styrke, men når det kommer til beskrivelserne af de svenske troppers indsats og deltagelsen i kamphandlinger, så står sagen noget anderledes.

Svenskernes renommé

Bernadotte

Der er skrevet mangt og meget om felttogene i 1813 og 1814 og de store slag fra den periode. Det bemærkes hurtigt, at svenskerne kun i ringe grad var involveret i kamphandlingerne. Dette skyldes for en stor dels vedkommende, at Bernadotte [1](#) ønskede at spare tropperne til det kommende felttog i Norge. Anneksionen af Norge var nemlig fra starten af hans primære mål, men han var nødt til at vente.

Når det gælder de tyske kilder til begivenhederne fremkommer oftest direkte kritik af Bernadottes føring af Nordarmeen, som han hele tiden forsøgte at holde ude af kampene.

Trods denne forsigtighed fra Bernadotte kom de svenske tropper fra korps Stedingk dog alligevel i kamp under felttoget i 1813. Først i slaget ved Gross-Beeren, senere ved Dennewitz og Leipzig, for ikke at glemme slaget ved Bornhøved samt diverse mindre skærmydsler og belejringer. Ved de fleste af disse episoder var det dog mest kun enkelte svenske enheder, der kom i kamp; som oftest artilleriet og husarerne.

Det samme forhold gælder for de svenske tropper fra korps Wallmoden, hvor kun de Mörnerske husarer kommer i clinch med Det Danske Auxiliærkorps.

Under slaget ved Roßlau blev mere end een hel svensk brigade imidlertid involveret i kamp med franskmændene.

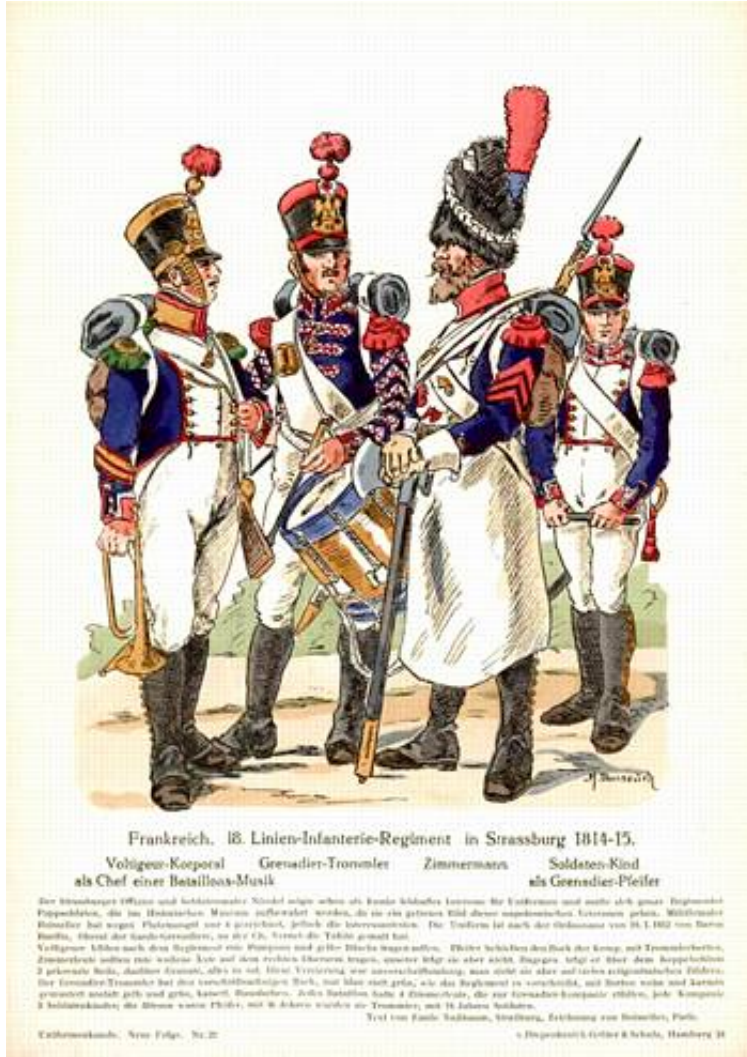
Begivenhederne omkring Roßlau

Optakten

Efter slaget ved Dennewitz retirerede marskal Ney's [2](#) tre korps (IV., VII og XII.) til den venstre Elbbred for at reorganisere. Ney meddelte Napoleon, at han ville tage opstilling mellem Elben og Mulde og afvente eventuelle forstærkninger, da han ikke så sig i stand til at tage kampen op mod den stærke Nordarme.

10. september 1813 fik han ordre fra kejseren til at samle sig ved Torgau og han trak sig derfor nærmere mod Elben. Ney frygtede, at de allierede allerede var gået over Elben; der cirkulerede bl.a. rygter om, at prøjserne var gået over Elben ved Coswig.

I virkeligheden var der dog kun tale om enkelte strejfkorps, hovedsageligt kosakker, der allerede var gået over og nu truede de franske kommunikations- og forsyningslinier.

Fransk infanteri, 1813

Marskalen blev orienteret af Napoleon om sagerens rette tilstand og fik ordre om at holde sig klar, da kejseren planlagde en offensiv mod Nordarmeen. Ney anmodede igen om forstærkninger, men bortset en række planløse frem- og tilbagerykninger, så skete der intet.

I disse dage blev Ney's arme omorganiseret. XII. korps blev opløst og tropperne blev overført til de to andre korps. De bayerske tropper blev sendt til Hovedarmeen ved Dresden.

Det svenske brohoved etableres

I denne relativt rolige periode rykkede de allierede imens frem mod Elben og der blev slået broer over

floden ved Elster, Roßlau og Acken. Allerede den 16. september var 100 svenskere gået over og rykkede frem mod Dessau, hvor de stødte ind i nogle russiske kosakker. Samme dag rykkede 1.000 mand fra forskellige svenske enheder, herunder 200 Värmlandjægere frem for at rekognoscere fjendens stillinger. Disse tropper udgjorde i en uge fortroppen og kom under et natligt fremstød mod Wittenberg i fægtning og tvunget til at trække sig tilbage. Under den efterfølgende retrætekamp mistede Värmlandjægerne, der udgjorde bagtroppen, 3 mand døde og 40 sårede. Efter kampen gik de tilbage til Roßlau.

Den 19. september ankom 500 mand [3](#)) for at overtage sikringen af brohovedet ved Wittenberg og således beskyttet blev broslagningen og opførelsen af en broskanse ved Roßlau begyndt. Ansvar for broslagningen lå hos den svenske ingeniørgeneral Franc Sparre og en enhed af pontonører fra den svenske marine stod for arbejdets udførelse.

Broskansen kunne opføres på fundamenter fra gamle befæstningsværker fra 30-års krigens tid. De gamle befæstningsværker var godt nok gået i forfald og lokale beboere havde afhentet materialer til byggearbejder, men bolværket eksisterede endnu.

Den 21. september modtog Ney følgende ordre fra Napoleon:

"Dessau skal straks besættes med stærke kræfter for at kunne overvåge flodbredden. Den sikreste måde at forhindre fjenden i at gå over Elben ved Dessau er at trække armeen sammen ved Wittenberg."

Wittenberg var som fæstning betragtet et vigtigt punkt i den franske linie.

Den 22. september gik kosakbrigaderne Prendell og Staal [4](#)) over Elben ved Roßlau og derefter frem langs begge bredder af Mulde. Herved stødte 1. Bug kosakregiment ind i Dombrowskis og De Frances [5](#)) kavaleri og det kom til en - for kosakkerne - tabsrig kamp. Efter kampen trak franskmændene sig tilbage. Bagved kosakkerne rykkede en fortrop bestående af brigaden Schultzenheim [6](#)) samt en deling Mörnerske husarer og et artilleribatteri ind i Dessau.

Brohovedet på begge bredder af Mulde blev udvidet og der blev anlagt et værk på vejen fra Roßlau til Dessau ved Muldes bred og yderligere et mere østligt mellem Mulde og Elben. Bernadottes instrukser var (som altid) at falde tilbage mod brohovedet i tilfælde af angreb.

Neys fremrykning

Om natten den 22. til 23. september fik Ney ordre fra Napoleon om at rykke frem for at true brohovedet for at forhindre Nordarmeens overgang og dermed fremrykningen mod Leipzig. Han måtte dog ikke lade sig afskære fra Wittenberg. Som forstærkninger fik han lovning på III. Armeekorps.

Den 24. kom det til kamp ved Wartenburg, hvilket frustrerede Ney og førte til en del hovedløs rykningen frem og tilbage. Slutningen blev, at IV. korps blev efterladt ved Wartenburg for at forhindre en eventuel overgang over Elben (som i øvrigt alligevel skete en uge senere) og VII. Korps, general Reynier [7](#)) blev igen trukket tilbage til Dessau.

Den 26. begyndte Reynier marchen mod Dessau i tre kolonner. Den midterste af disse, 13. division Guilleminot og Fourniers [8](#)) kavaleri stødte med fortroppen ind i kosakbrigaden Staal, som de - efter at være blevet forstærket med tre bataljoner og 200 jægere til hest - kastede tilbage på nogle svenske enheder [9](#)). Efter en kort skærmydsel med svenskerne trak franskmændene sig tilbage. Kosakkerne havde mistet 30-40 mand, svenskerne fem døde og ca. 40 sårede. En svensk husarpatulje på fire mand blev under kommando af oberst Ritterstolpe sendt frem for at opklare, hvor stærke de franske styrker var. Patuljen blev opdaget af de franske vedetter og husarerne blev bortset fra obersten alle dræbt eller taget til fange.

Den 26. september lød tre skud fra det svenske alarmbatteri efterfulgt af alarmsignaler fra jægerens horn. Der blev meldt, at en større fransk afdeling var blevet set på march i den nærliggende Oranienbaum. Jægerkompagnier blev straks sendt frem for at forstærke vedetterne. På Muldes bred ved vejen til Dessau stod en bataljon fra Livgrenaderregimentet som forpost. De blev angrebet af en fransk enhed, men i

samme øjeblik nåede jægerne frem og franskmændene afbrød skudvekslingen. Grenadererne havde mistet én mand i kampen. Man kan dårligt kalde dette for et slag; der var nærmere tale om en forpostfægtning. Alligevel blev svenskerne hyldet som redningsmænd af indbyggerne i Jonitz (dengang en lille by med 500 sjæle, i dag en bydel i Dessau).

Dronningens Livregiment, 1813

Det var nu så som så med redningen, da svenskerne den følgende dag trak sig tilbage og overlod byen til de fremrykkende franskmænd.

Da franskmændene den 27. forsigtigt rekognoscerede mod Dessau, trak svenskerne sig tilbage fra den sydlige Elbbred. Brigaden Schultzenheim gik tilbage allerede før fjenden nåede frem, hvilket ikke behagede de svenske soldater. Kl. 14 havde alle forposter rømmet Dessau, men først én time senere dukkede franskmændene op ved Mulde uden overhovedet at have været rykket ind i byen. To franske voltigørkompagnier besatte flere huse i nærheden af broen. Efter mørkefald rykkede nogle kosakker frem til Dessau og overnattede inde i byen.

Det overraskede Bernadotte, at franskmændene havde besat Dessau. Han havde ikke forventet, at franskmændene ville blive stående, men at de i stedet ville være drejet mod Wartenburg for at angribe Bülow's korps. Han havde derfor givet følgende ordre:

"Når der er vished for at Dessau er ubesat skal en bataljon under kommando af oberst Björnstjerna igen besætte byen."

Kampen om Dessau

Da Ney så, at fjenden var gået tilbage ville han - ligesom i kampen ved Wartenburg - presse det fjendtlige brohoved tilbage. Han kendte kronprinsen og regnede med at de svenske tropper straks ville gå tilbage.

Opgaven blev givet til 1. brigade, Gruyer [10](#) af 13. division sammen med det lette kavaleri.

Begivenhederne den 28. startede fra morgenstunden med en skudveksling i Dessau mellem de franske voltigører og kosakkerne. Franskmændene fik hurtigt overtaget og russerne trak sig tilbage. Derefter gik svenskerne imidlertid frem med en bataljon af Infanteriregimentet Elfsborg understøttet af 50 mand fra Mörnerske husarregiment og kosakkerne. Voltigørerne blev trængt tilbage og det kom til en stående skudkamp, der varede en halv time indtil en bataljon fra brigaden Gruyer kastede svenskerne tilbage efter en omgående bevægelse på byen. Franskmændene forberedte sig derefter på at forsvare byen og ved middagstid rykkede resten af brigaden Gruyer ind i Dessau. Svenskerne havde mistet fem mand døde og 24 sårede under kampen.

Så fulgte et svensk angreb på byen. Oberst Björnstjerna rykkede frem med tre bataljoner infanteri [11](#), én eskadron Mörnerske husarer og to kanoner fra Wendiske Artilleriregiment. Artilleriet åbnede ild på 1.000 meters afstand og svenske jægere gik til angreb og tvang fjenden ud af forhavene flere steder og af et gammelt teglværk uden for byen.

1. franske husarregiment

Dernæst forsøgte svenskerne at trænge ind i byen ad den nordlige port. De forsøgte uden held at bryde porten op med brækjern og økser. Da Oberst Björnstjerna indså det frugtesløse i dette forsøg, gav han ordre til tilbagetrækning til brohovedet, men da svenskerne var kommet ca. 50 meter væk fra byen åbnede franskmændene porten og beskød svenskerne med kardæsk fra tre kanoner. Dette førte til et fornyet svensk angreb, der dog blev afblæst, da franskmændene igen trak sig tilbage.

I Infanteriregimentets Elfsborgs regimentshistorie skrives om kampen foran porten:

"Det vides ikke, om porten gik op som følge af svenskernes anstrengelser eller det var franskmændene selv, der åbnede den. Porten fløj op og bag den stod tre franske kanoner, der straks åbnede ild med kardæsk. Begge sider af vejen var kranset af hække, hvilket gjorde det umuligt at vige ud til siderne og svenskerne måtte trække sig tilbage i skudlinien."

Retræten fra Dessau fandt sted kl. 1500. Svenskernes tab var to officerer [12](#)) og 72 mand, hovedsageligt fra Infanteriregimentet Elfsborg og Dronningens Livregiment. Oberst Björnstjerna fik tre heste skudt væk under sig.

En time senere indledte flere af Gruyers bataljoner støttet af en del rytteri en aggressiv opklaring mod Mulde. Det kom til kamp med de svenske vedetter fra Infanteriregimentet Västgöta under kommando af oberst Adlercreutz. Svenskerne modstod og drev ved et modangreb over broen franskmændene tilbage til byen.

Senere på aftenen blev fire mand fra Smålands Dragonregiment sendt ud på opklaring. De tre af dem blev såret under en skudveksling med fjenden.

Angrebet på brohovedet

Efter at Ney om aftenen ved selvsyn havde konstateret, at fronten her var for stærk besluttede han, at angribe den venstre flanke af den svenske stilling den 29. september.

Svenskernes skansearbejde var i mellemtiden blevet afsluttet. Skansen på vejen til Dessau på den nordlige Muldebred og en 700 meter lang forskansning mellem Mulde og Elben [13](#)) med front mod øst ydede dækning mod de franske angreb. Forskansningen afskar helt halvøen mellem Elben og Mulde og da den højre Elbbred var den højeste lå hele området indenfor skudhold fra det svenske artilleri. De svenske tropper i brohovedet var 4. brigade [14](#)) og Infanteriregimentet Västgöta fra 3. brigade.

Mod øst ca. 2½ kilometer fra forskansningerne stod 142 mand fra Infanteriregimentet Elfsborg, de sammentrukne jægerkompagnier (ca. 270 mand) og 52 lette dragoner fra Smålandske Dragonregiment. På den sydlige vej til Dessau stod en bataljon fra Infanteriregimentet Västgöta. Resten af det svenske korps stod nord for Elben ved Roßlau. Bagved skanserne på den nordlige bred stod to russiske batterier samt 20 kanoner fra reservebatteriet fra Wendiske Artilleriregiment. Foran skansen var der på begge sider af pontonbroen opstillet batterier fra Svea Artilleriregiment.

Den 29. kl. 0530 stødte de svenske opklaringspatruljer på fjenden. Franskmændene rykkede frem mod brohovedet med tre bataljoner.

Brigaden Gruyer støttet af 2. husarregiment indledte - efter en længere artilleriforberedelse - kampen med de svenske forposter øst for brohovedet kl. 0730. I mellemtiden tog artilleriilden mod brohovedet og broen over Elben til og de svenske artillerister blev ligeledes beskudt af franske blækere.

De franske enheder, der indtil nu havde stået i dækning af træerne rykkede nu ud i det åbne og gik frem mod brohovedet. Trods ordre om det modsatte fra kronprinsen, gav General Sandels ordre til angreb. En bataljon fra Infanteriregimentet Skaraborg [15](#)) rykkede sammen med jægerdetachementet frem og formerede linie foran brohovedet. Dette blev starten til en livlig skudveksling, der førte til at franskmændene trak sig tilbage til en skov ca. 1.500 meter øst for brohovedet. For de udækkede svenske soldater var det en grufuld oplevelse af se hvordan folk faldt til højre og venstre for dem. Ildkampen var så intens, at nogle af de svenske infanterister ikke var i stand til at holde på musketten på grund af ophedning, mens andre løb tør for ammunition.

Yderligere en bataljon fra Infanteriregimentet Skaraborg blev beordret frem og forlængede den første bataljons linie og for at unddrage sig fjendens ild rykkede de to bataljoner nu - støttet af den tredje

bataljon fra regimentet - frem og kastede franskmændene tilbage i skoven.

Det udviklede sig til heftig nærkamp. En svensk infanterist beretter, at han om morgenen for kampen var travlt beskæftiget med at snitte nye træsåler til sine sko. Da alarmen gik stoppede han de halvfærdige såler ind under uniformsjakken - det reddede senere hans liv. I løbet af kampen i skoven stødte en fransk voltigør med bajonetten mod hans bryst. Stødet blev stoppet af træsålerne. Svenskerne blev væltet omkuld, men straks hevet op igen, da franskmændene forsøgte at trække bajonetten ud. Dernæst forsøgte franskmændene at slå svenskeren med sin musket og det udviklede sig til håndgemæng, der sluttede da franskmændene blev stukket ned af en anden svensk soldat.

Efterhånden voksede den franske modstand og svenskerne blev tvunget ud af skoven igen. På samme tid kørte det franske artilleri op på den sydlige Muldebred og åbnede ild mod flanken af de retirerende svenskere. De svenske tab som følge af artilleribeskydningen var kraftige [16](#)) og man måtte - under beskyttelse af eget artilleri - trække sig tilbage til brohovedet. Skudvekslingen fortsatte endnu et par timer og ebbede ud kl. 13.

At de svagere svenske styrker, som oven i købet var opstillet i det åbne terræn, kunne holde ud så længe, kan tilskrives artilleristøtten fra den nordlige Ellebred. Svenskernes tab var 15 officerer [17](#)) og 277 mand. De franske tab har formodentlig ikke en gang været halvt så store [18](#)).

Efter kampen

Da Ney veg tilbage for at angribe det stærke brohoved indledte han i stedet en reel belejring. Der blev anlagt mindre værker og løbegrave til beskyttelse mod det svenske artilleri. Planen var således langsomt at arbejde sig hen til brohovedet (hvilket også lykkedes) og senere slå en pontonbro over Mulde uden for svenskernes skudvidde, således at de franske tropper i givet fald hurtigt kunne krydse over til den nordlige bred. Hele operationen skulle blot være en blokade, mens Ney koncentrerede sig om de strejfkorps, der opererede i hans bagland.

Denne strategi blev dog overhalet af de allieredes overgang over Elben ved Wartenburg den 3. oktober og franskmændene blev tvunget til at trække sig tilbage.

Afslutning

Således slutter et overvejende ignoreret kapitel i historien om efterårsfelttoget 1813. På grund af samtidens uvilje mod den svenske kronprins er de svenske troppers indsats i kamphandlingerne i vid udstrækning fejlet ind under gulvtæppet i den tyske litteratur om emnet.

Man bør dog ikke måle de svenske troppers kvalitet og villighed med samme målestok. I slaget ved Roßlau viste svenskerne viljen til ikke at ville stå tilbage for deres prøjsiske og russiske kammerater.

Kilder

1. <http://www.compagnie-d-elite.de/Start/Deutsch/Artikel/Rosslau/rosslau.html>
2. Quistorp - Die Geschichte der Nordarmee
3. Uniformsplancher: Knötel plancher fra <http://www.grosser-generalstab.de>

Yderligere kilder til de svenske tropper

Det svenske infanteris uniformering i 1800-tallet

Carl Gustaf Klingspors dagbog fra krigene i begyndelsen af 1800-tallet

Den Svenske Hær under Napoleonskrigene af Magnus Olofsson

Sporschil - Der Feldzug von 1813

Hundert - Anhalt im Jahre 1813

Sintenis - Die Chronik von Zerbst

Fricke - Diverse Arbeiten zur schwedischen Armee

Det Svenske Armemuseum - Between the imperial eagles 1998

Martinien - Tableaux des Officiers tués et blessés 1805-15, EME Pais o.J.

Kungliga Lifgardet till Häst - Regimentets historia i kort sammanfattning. Stockholm 1914

Gustav Lagerhjelm - Napoleon och Carl Johann under Kriget i Tyskland 1813, Stockholm 1891

Christoffer Barnekow- Dagboksanteckningar under fälttågen 1806 och 1813-14

Wendes regemente 1813, Stockholm 1913

Max Schürer von Waldheim - Skånska kavalleriregimentet 1658-1928, Stockholm 1928

Torgny Bondestam - Kungliga Älvsborg Regimente 1624-1974 - Stockholm 1974

S.F. Siösten - Minnen från Tyska Fälttåget 1813, Stockholm 1888

Gustaf Thorsander - Skaraborgs regemente i Tyskland 1805-08 och 1813-14, Skövde 1913

Carl Johan Ljunggren - Minnesanteckningar under 1813 och 1814, Stockholm 1855

Johann Axel Kindberg - Anteckningar om Värmlands fältjägare - 1918

Noter:

1) Marskal Jean-Baptiste Carl Johann (Bernadotte), 1763-1844, Fyrste af Ponte-Corvo, Kronprins Carl Johan af Sverige 1810-18, Kong Carl XIV Johan 1818-44.

2) Marskal Michel Ney, 1769-1815, Hertug af Elchingen, Fyrste af Moskwa.

3) Styrken var sammensat af Wärmeland-Jægere, et kompagni fra hvert af infanteriregimenterne Kronoberg og Kalmar samt 33 Mörnerske husarer.

4) Brigaden Prendel: 1. Bug und 3. Ural kosakregiment.

Brigaden Staal: Don kosakregimenterne Andrejanow II og 1. Baschkirregiment.

5) 4. tunge kavaleridivision Defrance

1. brigade Avice

Dragonregimenterne 4, 5, 12, 14 og 24 (hver med én eskadron)

2. brigade Quinette de Cernay

Dragonregimenterne 16, 17, 21, 26 og 27 samt 13. Kyrasserregiment (hver med én eskadron)

I alt 11 eskadroner, 1906 mand.

Kilde: Quistorp

Dombrowskis rytteri: Sammensætning ved Roßlau er ikke kendt, styrken er ca. 1.000 mand stærk.

Ved Leipzig består kavaleriet af:

18. lette rytteri brigade Krukowiecki

2. Polske Uhlan regiment og 4. Polske Ridende jæger regiment (hver med 4 eskadroner)

Kilde: Nafziger.

6) Svea Livgarderegiment, 2. Livgarderegiment, Grenaderer fra Livbrigaden, Livgrenaderregimentet og Dronningens Regiment.

7) Jean-Louis Ebenèzer Reynier, 1771-1814.

Brigaden bestod af: 13. franske division, 24. sachsiske division og 32. franske division.

8) 13. Division Guilleminot: Brigaden Gruyer: 1. lette, 18., 7., 42. og 156. linieinfanteriregiment.

Brigaden Lejeune; Illyriske Regiment, 52., 67. und 101. linieinfanteriregiment.

Kavalleribrigaden Fournier: 5., 10., 13., 15., 21. und 22. Regiment ridende jægere til hest.

9) Det var Grenaderbataljonen fra Livgrenaderregimentet, jægerkompaniet fra Livgrenaderbrigaden samt en eskadron fra hhv. Mörnerske og Skånske Husarregiment.

10) 4. Bataljon fra 1. Lette infanteriregiment, 2. Bataljon fra 18. Linieinfanteriregiment, 3. Bataljon fra 7. Linieinfanteriregiment samt 1. og 2. Bataljon fra 156. Linieinfanteriregiment.

11) En bataljon Värmlandjægere, en bataljon fra Dronningens infanteriregiment samt en sammensat bataljon af jægerkompagnierne fra 4. brigade.

12) Fænrik Eriksson fra Infanteriregimentet Elfsborg blev dræbt og løjtnant Lyth fra Dronningens Infanteriregiment blev såret. Ifølge en officer fra Livbrigadens erindringer blev der derudover ved Dronningens Livregiment dræbt 2 mand, mens 17 blev såret. Tabene hos Feltjægerregimentet Värmland udgjorde ifølge regimentets historie 2 døde og 12 sårede.

14) Infanteriregimentet Skaraborg: 3 bataljoner - 1.425 mand; Infanteriregimentet Elfsborg: 3 bataljoner - 1.485 mand; Feltjægerregimentet Värmland 1 bataljon - 471 mand.

15) Ca. 470 mand.

16) Overvejende fra Infanteriregimentet Skaraborg, som var opstillet på den svenske højre flanke.

17) Infanteriregimentet Skaraborg: 11, Infanteriregimentet Elfsborg: 1, Infanteriregimentet Westgötha: 1, Smålandske Dragonregiment: 1.

18) Om tabene blandt det menige personel foreligger ingen information. Løjtnant Martinien angiver følgende tab blandt officererne:

Fra 1. Lette infanteriregiment: Løjtnant Boutet, såret den 28. september

Fra 36. lette infanteriregiment: Kaptajnerne Marquet og Lasalle såret den 26. september

Fra 131. linie infanteriregiment: Sekondløjtnant Carlhian såret den 2. oktober

Efter svenske optegnelser mistede franskmændene 1.500 mand, men det virker mest som propaganda.

Franskmændene stod det meste af tiden i dækning og kan derfor umuligt have haft så store tab som svenskerne i det åbne terræn.

De svenske tabstal angives i diverse regimentshistorier til:

Infanteriregimentet Elfsborg : 4 mand dræbt, 2 officerer, 2 underofficerer og 48 mand såret.

Infanteriregimentet Skaraborg: 1 officer, 1 underofficer, 41 mand dræbt, 9 officerer, 9 underofficerer og 220 mand såret.

Infanteriregimentet Västgöta: 1 officer såret. Tabstallet blandt menige ukendt.